

posebna erotična številka

Nebulae

revija za sodobno književnost

Letnik XII,
številka 2
(junij 2023)

KAZALO

PREDSTAVITEV NOVE UREDNICE IN NOVEGA UREDNIKA	3
<i>Eva Ule</i>	3
<i>Gašper Stražišar</i>	5
PROZA	7
Nataša Skušek	8
<i>Oralna faza</i>	8
Tjaša Hrovat	10
<i>EROTIKMAN</i>	10
MECA	15
<i>Malo rabljen, skoraj nov</i>	15
Savina Hrs	17
<i>Toni, 38, konzervativec</i>	17
Vid Rotvejn Pajič	21
<i>Aplikacija za medplanetne zmenke in diplomacijo (AMZD)</i>	21
Vida in Matjaž Voglar	25
<i>Vse zaman!</i>	25
POEZIJA	31
Jože Dernovšek	32
<i>kot v sanjah</i>	32
Urša Majcen	33
<i>nepričakovano II</i>	33
<i>nimam krika</i>	34
Sanja Podržaj	35
<i>Roleplay</i>	35
Savina Hrs	36
<i>filmček iz maila</i>	36
Nika Škof	37
*	37
Katarina Gomboc Čeh	38
<i>Rdeče od ugrizov</i>	38
<i>Mansarda</i>	39

PREDSTAVITEV NOVE UREDNICE IN NOVEGA UREDNIKA

Eva Ule

Eva Ule (2001) je študentka slovenistike ter primerjalne književnosti in literarne teorije na ljubljanski Filozofski fakulteti. Piše poezijo in literarne kritike, oboje objavlja revijalno in v spletnih medijih. Leta 2020 je kot mlada literarna kritičarka pisala za Delovo rubriko Mlado Pero, leta 2022 in 2023 je bila članica komisije za poezijo literarnega natečaja Rdeča nit, leta 2023 pa članica žirije natečaja mala Veronika. V okviru študija je sodelovala pri projektih Slovenska leposlovna klasika (2021), Razvijanje

veščin za uspešno lektoriranje in urejanje besedil (2022), mednarodnem projektu Ask(ing) You(th) – Developing Competencies for Creative Youth Work Practice (2022, 2023) ter pri sistematiziranem vnašanju besedil v KOST (Korpus slovenščine kot tujega jezika) (2023). Trenutno je ena izmed literarnih urednic na spletni platformi Koridor – križišča umetnosti, sodeluje pri oblikovanju programa festivala ltn. in je del organizacijske ekipe Rdeče niti. Ko ne bere in ne tipka, se uči japonščino in španščino, sedi v kinu, gledališču ali na travniku s kakšno pesniško zbirko v naročju.

3 knjige: Mali princ (Antoine de Saint-Exupéry), Poker (Tomaž Šalamun), Dve milijardi svetlobnih let samote (Shuntaro Tanikawa).

3 filmi/serije: *It's Such a Beautiful Day* (Don Hertzfeldt), *Grave of the Fireflies* (Isao Takahata) in *Her* (Spike Jonze). Ker občudujem umetnost, zaradi katere prevprašujem, samoto, osamljenost, kako se povezujemo z drugimi in kaj sploh pomeni biti človek.

Ločilo: podpičje

Beseda/besedna zveza: črna luknja

Komad: Vsakič, ko me kdo to vpraša, odgovorim čisto nekaj drugega, ker izredno rada potujem med različnimi glasbenimi zvrstmi in jeziki. Ampak že dolgo se ob pravih trenutkih vračajo *Passing Afternoon* (Iron & Wine), *Breathe* (Pink Floyd), *Stars* (Nina Simone) in *When or When* (Diana Krall).

Šport: Ples, ker me v življenju spremlja že od tretjega leta in brez njega ne bi bila, kar sem. In (ne zares šprotno) plavanje v morju, ker me vsakič znova prevzame njegova prostranost.

Literarni dogodek: Dnevi poezije in vina, ker se takrat cel Ptuj zaustavi in diha verze.

Literarno obdobje: 20. in 21. stoletje

Ivan Cankar ali Vladimir Bartol: Ivan Cankar

Citat/verz:

*sneži. pokrajina se polni s tišino.
naša pozornost se polni s tišino.*

*čez tišino steče zajček.
za njim ostajajo drobni odtisi,
sledí božjih šapic.
(Milan Dekleva)*

Gašper Stražišar

Gašper Stražišar (1999) je diplomant primerjalne knjižvenosti in umetnostne zgodovine, svojo pot pa nadaljuje proti magisterijem. Če ni na faksu, ga najdete na Prvem programu Radia Slovenija. Če ni tam, je verjetno v kinodvorani. Če ga ni v kinodvorani, bo verjetno v knjigarni. No, če ga ne najdete niti v knjigarni, pa je verjetno doma, pod kovtrom in med knjigami, kjer bere skupaj s kužkom Pafijem ali pa tipka pred računalnikom in svoje članke pošilja na Sodobnost, Dnevnik ali kam drugam.

3 knjige:

Markus Zusak: Kradljivka Knjig

Vinko Möderndorfer: Druga preteklost

Marco Missiroli: Opolzkosti v zasebnosti

3 filmi/serije:

Yentl

All That Jazz

Out of Africa

Ločilo:

!

Beseda/besedna zveza:

Samobitnost

Komad:

Smrtna Želja (Vita Mavrič)

Smile (Nat King Cole)

Nevidni orkester (Mia Žnidarič)

Šport:

Hahahaha ... plavanje?

Literarni dogodek:

Jo Nesbø v Cankarjevem domu

Literarno obdobje:

Postmodernizem

Ivan Cankar ali Vladimir Bartol:

Vladimir Bartol!!!

Citat/verz:

Perfekcionizem je absolutna vrednost. Vse absolutne vrednosti pa so nedosegljive.

(T. L.)

PROZA

Nataša Skušek

Oralna faza

Ležim na stolu in se poskušam sprostiti. Zobozdravnica mi je naročila, naj diham skozi nos. Težka bo, vem. Trznem vsakič, ko me strese v čeljusti, kot bi bila električna, lokalni anesteziji navkljub. Ni še čisto prišla ali pa sploh ne bo. Morda rabim mandibularko, konjsko injekcijo, ki jo dajejo za puljenje osmic. Bolelo me je že, ko me je z iglo pikala okoli zoba. Malo tu, malo tam, kot pikaš koščke narezanega sira iz narezka. Lahko bi mi prej s čim premazala dlesni. V Ameriki delajo to že leta. Baje. Pri nas pa, kot da smo v kameni dobi.

Cevko, ki črpa slino, mi je namestila tako tesno pod jezik, da zraven sesa še meso. Šušti in se zatika. Ne upam si je popraviti, roke imam pod plahto, ki me celega prekriva. Pomaga sestra z dodatnim črpalnikom. Slina mi teče v grlo, grgram.

Dihajte skozi nos, ne skozi usta!

Hrrrr.

Ja, saj vem.

Tudi jaz vem. Obožujem ženske, ki mi ukazujejo. Obožujem ženske v uniformi. Sicer pa moram misliti na denar, morda mi uspe prepričati erekcijo. Tale krona, prevleka, je nadstandardna storitev. Na koncesijo sem tukaj, ampak vseeno bo treba doplačati. Najbrž se tudi modrček ujema z barvo njene obleke. Fensi roza. Fensi fukiš.

Zdaj bom pritisnila.

Hrrrr.

Tri, štiri, zdaj.

Z dvojno močjo se nasloni name, da začutim njeno joško na obrazu, kompaktno in mehko obenem. Na svojem desnem licu jo imam. Tolaži me, medtem ko bolečina še kar prebada. Mehkobo poskušam posesati vase,

mižim in srkam kot srkalnik. Predstavljam si, kako odpre zadrgo rožnate uniforme, osvobodi prsi iz modrca, me z njimi poboža, oklofuta po obrazu, jaz pa samo ležim in se slinim. Hočem cuzati njene joške, ampak ne čutim več ustnic. Jebenti, anestetik je začel prijemat.

Je zdaj bolje?

Pogledam jo in neodločno zaniham z glavo. Naj sama pove, kaj ji je všeč. Z roko seže pod plahto in mi odpre šlic. Njene naličene trepalnice trepetajo skozi vizir. Pomežikne mi.

Pomislim: poročena, samska, otroci, pes. Mater, saj je vseeno. V njenih rokah sem, z odprtimi usti, polnimi tujkov. Razumevajoče in odločno vstopa vanje in zopet začutim okroglo mehko. Nekaj mi z vso silo vpenja in navija med zobe, meni pa štrli tič, kot bi bil iz kamna. Ali je kaj trden most, kakor kamen, skala, kost.

Pet levo spodaj distalno, šest levo zgoraj okluzalno.

Pol miligrama?

Daj celega. Si klicala še enkrat?

Ne oglasjo se.

Treba bo zacementirat, drugače bo zgnil.

Spet na široko odprem oči, hočem sodelovati v pogovoru. Kaj bo zgnilo, kje?!

V ordinaciji se pomrači, potem pa se zaslišijo dežne kaplje. Samo naliv je, nič takega, onidve pa panično hitita zapirat vrata čakalnice, name sta čisto pozabili. Sicer sem pa že gotov, izperem, izpljunem in je.

Zobozdravnica sname zaščitna očala in masko. Prelepa je, še ta trenutek jo bom zalizal, ampak moj jezik je mravljinčast, da komaj govorim.

Ka-aj bo zhnilo?

Prag na vhodu. Ko dežuje, ga zaliva in voda vdira v čakalnico. Kaj ste pa mislili?

Da govorita o men.

Ah, dajte no, kje pa! Z vami je vse v redu. Kartica ali gotovina?

Tjaša Hrovat

EROTIKMAN

Katjuša je sedela na svojem oguljenem kavču, stisnjenem v kot sobe, in razmišljala, ali naj si pobrije noge ali ne. Tako dolgo že ni bila na zmenku, da ni več vedela, kakšen je protokol. Natočila si je kozarec proseca in se zazrla v benjamina, ki so ga napadali kaparji. Še preden bi se njene misli utegnile izgubiti v iskanju protikaparske rešitve, se je odločila, da si bo odvečno rastje po telesu vendarle odstranila.

»Matjaž, mi prineseš, prosim, brivnik iz kopalnice,« se je zadrla, kot bi živela v graščini, ne pa v enosobnem blokovskem stanovanju.

»Pred sabo ga imaš, na tleh.« Matjaž se je naenkrat prikazal ob njej in jo iztrgal iz njenih sanjarij ter jo hkrati opozoril na njeno raztresenost. Rad je to počel. Potem se je zadovoljen vrnil v kopalnico.

Katjuša še pred petimi leti ni vedela, kaj je Tinder, kaj šele, da bi imela na njem svoj profil ter levo in desno predstavljala človeški vrt podob z bolj ali manj izvirnimi pripisi.

Andrej, 32. Fitnes. Potovanja. Adrenalinski športi. Bi bila moja sopotnica?

Marko, 35. Ljubim življenje. Moja strast je notranje oblikovanje.

Dean, 41. Rad hodim v hribe. Iščem nežno in urejeno dekle za resno zvezo.

Če česa Katjuša ni iskala, je bila to resna zveza. Že osem let je uživala lagodnost dvojine, ki je prišla v paketu z zglednim sodelovanjem pri vsakodnevnih opravilih, pobiranju las iz odtoka ter plačevanju računov. A leta so odplaknila vznemirjenje iz štiridesetih kvadratnih metrov brez balkona in v njeno življenje prinesla priljubljeno družabno omrežje. Tako je vsako jutro ob kavi, namesto dnevnih novic o zdravstveni krizi in vojni v Ukrajini, prebirala moške na Tinderju.

Erotikman, 35. Pridi v moj objem. Brez obveznosti.

Ta nenavadni vzdevek je pritegnil njeno pozornost in brez pomisleka ga je všečkala. Njegova skrivnostnost jo je prijetno vznemirila. Nobenega obraza, lokacije, zanimanj. Ničesar, kar bi izdajalo pravo identiteto lastnika profila. Tudi sama svoje fotografije in imena iz razumljivih razlogov ni objavila. A ne glede na to, kako pogumno je podarila svoj všeček, se je prestrašila, ko jo je prvič ogovoril.

– *Živijo. Všeč mi je tvoja profilka.*

Njena profilna fotografija je bila na hitro izbrana podoba jesenskega drevesa, zato je vedela, da samo prebija led.

Hvala. Tudi meni tvoja.

Njegova profilka je bila neostra fotografija sibirskega medveda, kar je bilo najmanj komično, če ne povsem neprimerno, a se je iz vljudnosti in nezadostnega poznavanja tinderskih pravil gladko zlagala.

– *Imaš rada naravo?*

Okej. To je zdaj to. Očitno si bova morala izmenjati nekaj puhlic, je pomislila Katjuša. Sprejela je igro.

Zelo. Vsak dan grem v gozd, tudi pozimi. Veliko hodim. Pa ti?

– *Tudi. Ampak eno stvar počnem v gozdu še raje kot hodim 🤔*

Aha. Ne izgublja časa. Če je tako učinkovit tudi pri zadovoljevanju tujih spolnih apetitov, se bo dobro izšlo. Sprejela je igro.

Res? Lahko ugibam?

– *Daj ❤️*

Je to nekaj, kar lahko počneš kjerkoli?

– *Seveda. Samo da je veliko vlage. 😊*

Na tem mestu ni vedela, ali naj nadaljuje z besedno igro ali naj preide k bistvu. Tudi ona je imela pripis »ne iščem resne zveze« in prepričana je bila, da je Erotikman to opazil. Poleg tega ni imela volje, da bi se spuščala v poglobljene debate o gozdnem rastju. Opogumila se je in napisala:

Pa je kako povezano s tvojim nadimkom?

Preden je pritisnila *pošlji*, je tuhtala, ali bi bilo treba dodati čustvenčka ali vsaj srček. Opazila je namreč, da jih Erotikman obilno uporablja. Po kratkem in ne ravno tehtnem razmisleku je odposlala besedilo z nekaj sadno-zelenjavnimi simboli, za katere je menila, da bi jim človek lahko pripisal erotične konotacije:

Pa je kako povezano s tvojim nadimkom? 🍆🥥🍓

Odgovor je bil takojšen.

– *Veš, da res. Si v vsem tako dobra kot v ugibanju?* 😊💪💙

Katjuši je postalo vroče. Srce ji je začelo biti hitreje in v želodcu jo je stisnilo. Telo se je prijetno prebudilo. Že je hotela v spalnico, kjer je imela prvo pomoč v obliki vibratorja, a si je premislila. Zdaj sem, kjer sem, in zakaj ne bi dobila, po kar sem prišla, si je rekla.

Aha.

Napisala mu je *aha*, ker se je zbala, da se bo naveličal klepeta, če mu hitro ne odpiše, hkrati pa ji kaj drugega ni prišlo na misel.

– *Aha? Sem te prestrašil?* 😬💙💜💜

Ne prestrašim se tako zlahka kot srna v gozdu. 😊

Katjuši se je končno zazdelo, da se nekje na obzorju vendarle kažejo zametki nečesa, kar bi se lahko izcimilo v seks, kar jo je že ves dan, ko sta si z Erotikmanom izmenjevala kratka, a vedno bolj vroča sporočila, držalo v privzdignjenem stanju. Komaj se je zadrževala, da ga ne bi zasula s podobami malancan, paradižnikov in drugih artiklov iz tržnice, ki so, medtem ko je ona lenarila v objemu *resne zveze*, postali simboli spletne erotične predigre. Ko sta po nekaj urah takšnih in drugačnih sporočilnih izmenjav s pomočjo telefonskega zemljevida končno določila kraj zmenka, je bila že tako lačna, da bi skoraj predlagala večerjo.

Tako je Katjuša, namesto da bi izvajala pomor nad kaparji, občudovala svoje gladke noge in se veselila skorajšnjega zmenka. Na sebi je imela edine spodnje hlačke, ki so se ujemale z nedrčkom, čez pa ob strani

razklano obleko z živalskimi potiski, ki naj bi poudarili namen srečanja. Dobro se je počutila in še ubogi kavč se ji ni zdel več tako žalostno nevznemirljiv kot nekaj ur prej.

Spustila se je v klet bloka, kjer je pograbila kolo in se odpravila proti bližnjemu parku, ki se je stekal v gozd. Mesto, ki sta ga z znanim neznancem s Tinderja določila za kraj združitve, je bilo oddaljeno od vrveža glavnih poti in skrito pred zijali. On naj bi priskrbel podlago za seks, o kateri sta govorila kot o »nečem za usesti se na«, ona pijačo in kozarce. Kolo je priklenila ob stojalo pri ribniku, vzela platneno torbo s penino in si na zemljevidu nastavila pot do dogovorjene lokacije. Vsak dvom, ali je seks vreden tveganja, da bo Erotikman morda debelušni nasilnež ali pa bo Matjaž izvedel za njeno prešuštvo, je utišala njena silna želja po tem, da moški penetrira v njeno telo. Tako preprosto je bilo.

Ko je zemljevid pokazal, da je prispela, je nekaj metrov od sebe zagledala hrbet moškega, ki se je trudil kljubovati vetru, da bi po travi natančno razprostrl nekaj podobnega odeji. Od zadaj je obetal, in ko se mu je potihoma približala, se je zdrznil in se obrnil. Njegov obraz ji je bil silno znan. To vsekakor ni bil sibirski medved s profilne fotografije. Bil je drugi člen dvojine!

Z Matjažem sta nekaj trenutkov šokirano zrla drug v drugega, soočena z neznano situacijo, za katero nista poznala pravih ravnanj. »Penino imam,« je prva prišla k sebi Katjuša. »Natoči nama.« Pomolila mu je plastična kozarca in se zleknila na odejo. Pri tem ji je obleka zdrsnila po nogi navzgor, da so se pokazale čipkaste spodnjice. Matjaž jima je, s še vedno osuplim izrazom, natočil penečo tekočino in se usedel tesno k svoji zmenkarski izbranki. Ko sta se spogledala, da bi nazdravila, sta bruhnila v smeh.

»Seksi si v tej obleki,« se je prvi zresnil Matjaž.

»Ne bodi patetičen,« se je še vedno smejala Katjuša in si začela odpenjati zadrgo ob strani. »Če sem iskrena, ni prav nič udobna.«

Matjaž je počasi potoval s pogledom po vedno bolj razkritem Katjušinem telesu in se razveselil domačnosti in vznemirjenosti, ki jo je ob tem občutil. Odpel si je srajco, ob rob odeje skrbno zložil Katjušino obleko in spodnje perilo ter si začel odpenjati hlače.

»Kdo bi si mislil, da ima Tinder tako dobre algoritme,« je dahnil slabe pol ure zatem, ko si je brisal pot, ki mu je tekkel po obrazu. Katjuša si je zapela obleko, pobrala ceneno plastiko, ki je nadomeščala kozarce, in se zasmejala. »Ni bilo slabo za prvi zmenek.«

Sklonila se je k Matjažu, ga nežno poljubila in odšla proti svojemu rdečemu ljubljencu na dveh kolesih.

MECA

Malo rabljen, skoraj nov

Takoj ob prihodu greva z mojim na dve travarici. Ja. Prvič sama na morju. Brez otrok. Noro. Potem greva v penzion. Kot bi prišla domov. In seveda gospodinja pride s travarico in utrujenim objemom. September je. Sigurno ima že vsega »poln kufer«.

Greva v jedilnico. Nikogar ne pozna. Sami starejši. Seveda, september je. Midva in penzionisti. V sezoni večino gostov pozna, saj že vrsto let hodiva sem. Dolgčas. Glasno pozdraviva in se sprehodiva okrog miz. Pogled v oči, stisk roke in: »Zdravo, Neja.« Opa. Črne, iskrive oči. Močen stisk roke. »Cene,« pravi. Rahlo osivel in brkice. Kar zaščemi me. Res sem že preveč spila. Sedeva za svojo mizo. Kozarec je spet poln. Opazujem Ceneta. Črna mikica z napisom: »Malo rabljen, skoraj nov.« Zabavno. Črne hlače, najbrž kopalke. In močne noge. Pa »tevice« in negovani podplati. Uf.

In že ropotam mojemu za mizo: »Ta model je pa dober. Upam, da boš tudi ti tako izgledal, ko boš toliko star.« Seveda pogleda nazaj in ga opazuje. Cene pa zabava svoje omizje in se spogledujeva, seveda. Pojeva večerjo. Zraven spada domači vinček.

Moj gre spustit v vodo čoln. To mora seveda narediti takoj. In že se javijo moški, da mu bodo pomagali. Ženske gredo na stojnice po darila za domov. Jaz pa sem prosta. Juhu. Grem pod tuš. Res paše, pa še malo k sebi bom prišla. Voda mi teče po utrujenem telesu. Stisnem gel. Zadiši po sivki. Namilim se po telesu. Vsega je malo preveč. Spet sem pozabila hujšati. Res sem ženska in pol. Zdrgnem se z brisačo. Pa olje seveda, saj imam čas. Oblečem si modrček, z oporo seveda. To rabim, da zgleda. Pa belo oblekico z globokimi izrezi na vse strani. Pogumno. Dopust je in bom tradicionalno brez gat. Ja, to je stara fora, ki se je že vrsto let držim. Pogledam se v ogledalo, razpustim lase in se počasi namažem s kremo za obraz. Še enkrat se

pogledam. Še malo maskare in lip glos. Pa se spet pogledam, zavrtim in poiščem v toaletni torbi še parfum. Divja češnja. Kako diši. Vesela kot radio. Sedaj pa malo k morju.

Stopim iz sobe na ozek hodnik. Cene pa iz svoje. Spogledava se. Njegov pogled gre še nekajkrat gor in dol. »Lepa,« reče. Nato me še enkrat pogleda v oči, kot bi me vprašal: »Si za?« Odmakne mi šop las z obraza in me gleda. Porine me je v sobo in že drsi po meni. Vsepovsod. Tudi tam. Zdrsne vame. Cunami. Je vsepovsod. Prislunjena ob steno spuščam glasove in delam ne vem kaj. Vse je spolzko, mehko in prožno, le on ne. Je trd in globok. Noroooo. Cunami. Nato me poljubi strastno in občudujoče. Me pogleda v oči in odide.

Naslednji dan se poslovijo. Zajtrk, potovalke, stisk rok.

Z mojim preživiva čudovit teden. Prvič sama na morju.

Savina Hrs

Toni, 38, konzervativec

Ne, nisem ju dolgo prepričeval, to je bil bolj predlog, izrečen napol v šali, pristali sta pravzaprav, še preden sem vprašal, zakaj ti moram to zdaj govoriti, rad bi ti jo lizal, ne izmikaj se, tako vročo in vlažno imaš, rad si okopam obraz v tvojem mednožju, enkrat, veš, sem šel potem na poslovno kosilo, z vonjem tvoje pičke na obrazu sem sklenil posel, mmm, daj, da plosko nastavim jezik, ti pa se zadršaj čez, počasi, naj čutim tvojo ritno luknjo, presredek in to prelepo cvetlico, ne, res rad pičke tako imenujem, tvoji bi lahko rekel gerbera, ne vem, ker je tako sijoča in vsa razprta, malo nižje se spusti, ja,

kar takoj potem smo šli k Janji, pravzaprav mi ni bilo všeč, bili sta brez takta, lizali sta se, kot bi jima kdo na čelo naslonil dvocevko, ihtavo, brez občutka, pozirali sta, ne pa uživali, ti uživaš, ne sprašuj, kako to vem, vem pač, rad bi ti jo lizal, ne maram preveč govoriti, vem, da uživaš, ker se nikoli ne oziraš name, predstava je samo tvoja, zavzameš ta svoj ritem in tvoje dihanje je tako resnično, preden ti pride, začneš drgetati, kako ne veš tega?, začneš se stresati od znotraj navzven in vse močnejše, obožujem tvoje glasove, ko ti pride,

po moje je Janja frigidna ali pa je navadna opica, pozabil sem, kako je ime sestri, tudi ona ima brazilko, fukal sem goli koščeni pičkici, oni pa sta vreščali, vse skupaj je bilo trapasto in prazno,

ti lahko danes porinem prst v rit, včasih se tvoja ritna luknja razširi sama od sebe, se spominjaš, takrat na Hvaru, ko si se sklonila, da bi pobrala brisačo, tvoja rit se je razprla kot morje pred Mojzesom, vanjo sem vtikal jezik in te vso poslinjeno nasadil, takrat sem prvič fukal v rit, ampak nekatere je ne dajo, nekatere na debelo pogoltnejo slino celo, preden ga vzamejo v usta,

Janji nisem pustil, da mi ga potegne, ni si zaslužila, bi rada, da k tebi pridem z njeno slino na kurcu, ne, ne, takrat mi je bilo lepo, ko si prišla in rekla *Pred dvajsetimi minutami me je pofukal Klemen, prišlo mu je vame*, takrat se mi je zdelo, kot bi k meni, vojaku v stražnem stolpu, prišla razcapana kmečka punca z velikimi črnimi očmi in bi rekla *Turki so premagani, pojdi domov in bog s teboj*, ne smej se, vem, da je čudaška primerjava, ni v tem štos, pridi malo bliže, tako lepo te je lizati, tako krasno dišiš, tvoja pička vsa nabrekla,

na sebi si imela samo dolg črn plašč in nekakšne vojaške škornje, spodaj pa si bila gola in sveže pofukana, na hodniku sem pokleknil predte in polizal sled sperme, ki ti je polzela po bedru, mislil sem na to, kako je Klemnu prihajalo vate, kako je verjetno zaprl oči, namršil čelo in stisnil zobe in kako je v intervalih srčnega utripa močno suval in brizgal globoko v tvojo notranjost, predstavljal sem si, da ležiš pod njim in pohlepno privzdiguješ boke, predstavljal sem si, kako se napenjajo mišice na njegovem hrbtu, kako se njegovi ritnici stiskata,

potem sem dvignil tvojo nogo na rame in počasi v razpoko porinil kazalec in sredinec, bila si topla in mastna, bila si razprta in jaz sem imel tako trdega, da se mi je zdelo, da mi ga bo razneslo, naslonil sem ga na vhod v žensko špranjico, iz katere se je pocejala sperma drugega moškega, pred očmi so se mi blazneče risali prizori, njegova bela utripajoča batina z veliko zaobljeno glavico, ki se na robu močno razširi, mislil sem si, da si v vagini lahko natančno čutila ta jasen rob, da si mižala, ga jemala vase in s stiskanjem mišic preiskovala obliko njegovega snežno belega kurca,

nehaj, nikakršen peder nisem, to s Klemnom je bila najstniška radovednost, hotel sem videti, kako pride drugim fantom, nisem pa si mislil, da bo pred mojimi očmi zasijal tako lep kurac, je bil tudi tebi njegov kurac lep, povej, gotovo ti je bil lep, tako bel in debel, ravno štrleč in s tistim širokim glavičem, mmm, hočem lizat tvojo lepo muco,

Klemen je zdaj gospod doktor in v nočni izmeni veselo poriva sestre, ti pa si tukaj, vsa mokra in moja, vate vtikam prste in jezik, gnetem tvojo

mehko ritko in božam tvoje joškice, tvoji bradavički sta kot rožnati radirki, trdi in štrleči, sem ti že povedal, da imata obročka okoli njiju tak poseben okus, zato ju tako rad cuzam, joškice si tlačim v usta, da bi ju okušal s sredino in s korenem jezika, zaprem oči in se utapljam v okusu, ti me rada opazuješ, ko hladam po tebi, ti si antena za poželenje, ko zaznaš, da te hoče kdo podreti, dobiš mačje oči in tvoja pička tako divje zadiši in vabi, mmm, vabi na fuk, kliče, a ne prosi, nisem nor, se mi pa meša, ja,

pravzaprav te nikoli nisem vprašal, ali si bila zaljubljena v Klemna, rad sem verjel, da si mi hotela prinesiti njegovo spermo kot darilo, da bi vanjo namakal kurca, nikoli nisem pomislil, da si to storila zaradi sebe, kako neumno, to bi lahko naredila zgolj zaradi sebe, samo zase,

morda pa si potem šla h komu drugemu in mu rekla *Malo prej me je pofukal Klemen, potem sem se dala pofukat še Toniju, polna sem njune sperme, daj, zarini ga še ti vame*, morda pa si šla k Margareti, da te je položila med svoje črne satenaste rjuhe in te božala med nogami, mogoče te je lizala, mmm, tako lepo te je lizati, mogoče ti je isto govorila tudi Margareta tisto noč,

nisem ljubosumen nate, srčica, ti to veš, vsekakor pa fukaš precej bolj vznemirljive ljudi kot jaz, rajca me, da kdaj obiščeš to staro buržujko in rad te potem poslušam, ko mi podrobno opisuješ, kako te slači, kako nate zliva dišeča olja in te ljubkuje, kako globoko diha, kako prede, ko gre z rokami po tvojih štrlečih joških, kako dolgo gladi tvojo kožo, preden se začne dotikati tvojega puha, kako ti pobožno razpira sramne ustnice in vate vtika umetne kurce in pisane kroglice na nitkah, stlači jih vate in potem počasi vleče ven,

nikoli nisem vate vtikal nobenih predmetov, dildi z bleščicami se mi ne zdijo seksi, konzervativen sem, vem, da so tebi takšne igrače všeč, ampak vem tudi, kako si bila zrajcana in kako si blaznela, ko sem vate vtaknil tri prste in te fukal z njimi, potem sem naenkrat v tebi imel vseh pet prstov in jih debelo uro zarival vate, takrat nisi pogrešala silikona,

naslednjič si me prosila, naj poskušam v pičko poriniti celo roko in mi je uspelo, ne, nama je uspelo, *Tako drugače je*, si rekla, *kot da me fuka top*,

ko si vstala in šla v kuhinjo po kozarec vode, sem ti sledil, nagnil sem te čez pult, tvoja pička je bila od zadaj široko razprta, zevajoča, moji prsti še mokri, mastni, rinil sem jih v rit, kmalu se je razprla še ta luknja in tudi v rit sem ti dal sčasoma celo pest in ti si bila naelektrena, takrat ti je vso noč prihajalo in po vsakem orgazmu si hotela še, še in še, s pičko si se drgnila po mojih stegnih, grabila si me za lase in moj obraz tlačila med bedra, tudi takrat te ni zanimal lateks ali kaj podobnega,

a veš, sploh ga nisem namočil tistikrat, ne prepričaj me, tisto noč moj kurac zagotovo ni bil v tebi, niti potegnila ga nisi, nehaj zdaj, vseč mi je to, kako misliš samo nase,

preveč klepetava, saj ti je še lizati ne morem, počakaj trenutek, malo se bom nagnil nazaj, pridi sem, razkorači se nad mano, tega še nisva počela, tako, malo nižje se spusti, zdaj se mi boš polulala na obraz, ljubica moja.

Vid Rotvejn Pajič

Aplikacija za medplanetne zmenke in diplomacijo (AMZD)

Rdeč odtenek je osvetlil njeno zamračeno sobo, ona pa se je na kavču nagnila naprej. Že takoj naslednji trenutek ji je v oči zrl hologram prvega profila. Luka. Zemljan. Še preden bi si ga lahko dodobra ogledala, je algoritem že zaznal njeno neodobravanje, na levem kotu holograma se je prikazala marsovska bojna fregata in v hitri animaciji razstrelila Lukov profil. Sledilo je še pet Zemljanov, vsak v svoji pilotski uniformi in z ultrazvočno puško na ramenih – to je bila le še ena posledica vojne, sedaj se ima za junaka že vsak mladič, ki se mu je nekako posrečilo uničiti nekaj marsovskih brezpilotnikov.

Šesti junak je bil končno Marsovec – muskoidnega obraza, visok, črnolas in oglate postave. A gotovo ni bil tisti pravi, opisa sploh ni imel, njegovo ime pa se je bala izgovoriti na glas. Njega je razstrelila zemeljska drononosilka. Sedmi tudi ni bil pravi – če se pod zrakociklom, na katerem je sedel, ne bi izpisalo drugo ime, ju sploh ne bi ločila, vsi Marsovci so si bili tako podobni.

Ko je že skoraj obupala, je končno našla, kar je želela. Algoritem se je v hipu ustavil, ko je začutil, kako ji je pospešilo srce in so se ji razširile zenice. Nilon je bil po izgledu sicer Marsovec, a na njem je bilo nekaj tako zemeljskega, tako domačega, morda so bili to svetlejši lasje ali pa bolj oglat obraz, ni točno vedela, pa tudi vseeno ji je bilo. Algoritem jo že dobro pozna. Pod opisom je v zemeljski pisavi prebrala: *Mars kliče Zemljo. Žejen sem. Če si tudi ti potrebna moje vode, me ne razstrelj. Zasmejala se je marsovskemu humorju, ki ga ni čisto dobro razumela. Ta bo gotovo tisti. Ko si je ogledala še druge slike, je njena gotovost narasla. Lep, urejen, skoraj nemarsovski, a vseeno ovit v skrivnostnost medplanetne razdalje. 140*

milijonov milj, če gre verjeti AMZD. Algoritem je zaznal, da se je odločila. Rdečkast odtенок se je prevesil v zelen. Držala je pesti, srce ji je utripalo, zadrževala je dih – algoritem si je gotovo mislil, da sta z Nilonom v postelji. Na hologram sta prileteli marsovska fregata in zemeljska drononosilka, se pospešeno približevali in se naposled zaleteli. Iz oblaka dima in ognja so se izstrelile črke in lasersko modro napisale: *Čestitamo, Mars in Zemlja se še vedno privlačita*. Trenutek za tem se je napisano razblinilo, nadomestilo pa ga je: *Želite poslati sporočilo?* Globoko je vdihnila. Gotovo je bil pravi. A to bo treba tudi uradno preveriti, prostora za napake ni bilo.

Pomislila je na sporočilo, ki si ga je v glavi pripravila že zdavnaj. Algoritem ga je poslal v trenutku, ko je bila pripravljena.

Zemlja kliče Mars. Hej, kako si?

Čez tri minute je hologram oznanil, da je bilo sporočilo sprejeto. Minuto kasneje je bilo že prebrano. Naslednjih deset minut ni bilo odgovora. Motnje so se zadnji čas pogosto dogajale, gotovo je bilo to. Razen ...

– Hej, Zemljanka, ti je zmanjkalo Zemljanov? Lepa si. Gre, kako tebi?

V trebuhu jo je prijetno poščegetalo, ko je prebrala sporočilo. Ni izgubljala časa.

S tabo je takoj bolje. Nihče pri nas nima tako lepega ... hmmm, obraza. Kaj počneš?

– Nate mislim, odkar sem te zagledal.

A res?

– Res. A veš, na kaj bolj točno mislim?

Čutila je, da je zardela. Čeprav je celo njeno telo poznalo odgovor, je odpisala:

Ne. Povej.

– Bom kar v marsovščini, zemeljsko še ne govorim dovolj dobro.

To je bilo to. To je potrebovala. Dehtela je, se tresla, srce bi ji skoraj skočilo iz prsi v hologram.

Prav. Te bom že razumela

– A si me kaj želiš?

Vedno bolj sem žejna. Povej

– Najprej bi te zašagal. Tako počasi, kakor zuzo. Gotovo imaš slastno filistiko

Mhm. In potem, bova šagala?

– Šagala kot Sputnik

In potem, mi boš zajca v orbito spustil?

– Tri šare zajcev. Jaz si bom pa slona v volkorepo dal

In potem?

– Kočipnil te bom po vratu. Počasi potoval dol, kočip po kočip

Kočip po kočip

– Moji prsti bodo našli tvoje filopeške. In bom šagal

Boš nežen?

– Najprej ja. Ampak filopeške me poženejo, vse višje bom letel. V atmosferi bova skupaj zagorela

Samo to? Hočem več. Čisto sem vroča

– Potem bo kuši-kuši. Ošikal te bom do svetlobne hitrosti

Mmm

– In pomagistriral. Kočip po Kočip

A tako?

– Na koncu pa bom svojo culo razvezal po filopeškah. In ti boš od ugodja zministrirala.

Ahhhh

– Smo nekaj drugega mi, Marsovci, kaj? Po vojni pridem k tebi. Kočip po kočip

Pridi, samo pridi

– Se vidiva po vojni

To je bilo to. Še vedno se je tresla, a sedaj se ji je srce nekoliko umirilo. Filopeške. Še dobro, da so z Marsom v vojni. V roke je vzela svinčnik in po stari metodi Nilonovo sporočilo prepisala na papir, nato pa na hologramu izbrisala podatke ter ugasnila algoritem AMZD, da slučajno ne bi česa

prestregel. Vstala je s kavča in se presedla za mizo, kjer jo je na drugem hologramu že čakal program za dešifriranje. Vanj je vpisala svoj pogovor.

Vezje je začelo brneti, v zatemnjeno sobo pa se je spet naselila rdečkasta svetloba. Ko se je sporočilo prevajalo, je pomislila na vse junake, ki na Marsu tvegajo svoja življenja za Zemljo, in se jim zahvalila.

Zelena luč. Hologram je razkril sporočilo: Zaseda jutri, 12 fregat in drononosilka, ob sedmih marsovsko. Pripravljajo se na končni napad, vse ali nič. Koordinate 30, 3405, 9990. Naj živi Zemlja! Agent Nilon poroča še zadnjič.

Prebrala je kodo in se nasmehnila. Od olajšanja bi skoraj omedlela. Naj živi Zemlja!, je pomislila in algoritem Zemeljske letalske armade je poročilo poslal naprej.

Vida in Matjaž Voglar

Vse zaman!

(odlomek iz romana Dekle iz štetla – מיידל פון שטעטל)

Ko je konec septembra Schlomit prispela v Krakov, se je počutila kar nekam osamljeno. Nihče je ni pričakal z avtom, šopkom rdečih vrtnic in lepo zavitim bičem, zato je morala sama vlačiti dva težka kovčka ter Izakovo transportno torbo s tramvajem do študentskega doma; za taksi se ji je zdelo škoda denarja.

Skušala je brati poezije Kalmana Segala v jidišu in obsežno monografijo o raku glave in vratu v ruščini, pa je ne ena ne druga – sicer vedno ljuba ji snov – ni pritegnila. Tudi flavta ji ni prinesla miru in zadovoljstva. Kar naprej se je motila, note so ji padale po tleh in kot zakleto se je cis zaklopka zatikala.

Naposled se je Schlomit posvetilo, da že celo poletje ni seksala. Ko je prišla izpod tuša, se je udobno namestila v postelji in naložila zgoščenko z rdečearmejskim Aleksandrovim zborom. Po napol praznem študentskem domu je zadonel Zbor sužnjev iz Nabucca.

Roko si je navlažila z gelom za ultrazvočne preiskave in zdrsnila v svojo papajo.

Izak je brez miru begal po stanovanju, skakal na pohištvo in v obupu vil šape: »Vse, vse zaman! Že spet greši zoper čistost! Samooskrumba je notranje zlo in hudo neurejeno dejanje! Prostovoljna uporaba spolne zmožnosti zunaj normalnih zakonskih odnosov nasprotuje njeni namenskosti. Gospodarica se vdaja spolni nasladi zunaj nramnega reda, ki uresničuje v povezanosti z resnično ljubeznijo celotni smisel medsebojne podaritve in človeške roditve! V kakšne gnusnosti se bo še spustila? Samozadovoljevanje,

greh, za katerega je Onan prejel Božjo kazen! Ščetine ji bodo pognale na dlaneh in hrbtni mozeg se ji bo posušil! Oslepela bo! Mene pa en sam pogled na to izprijenost žge huje kot sto peklenskih ognjev!»

Med robantenjem se je Izak namestil na okensko polico, od koder je imel odličen razgled na svojo gospodarico in njeno igrčkanje s prstki, ultrazvočnim gelom in meduzico. S sladostrastnim zanimanjem je opazoval Schlomitino početje in hkrati predel obsodbe. Izakovo predirljivo, obtožujoče mijavkanje kajpada Schlomit ni pripomoglo k potežitvi.

Roka se ji je že utrudila in kljub gelu so jo ciklamni lističi pričenjali skeleti. V spomin si je pričarala resnične podobe nekdanjih ljubimcev, ki jim je s šibami, biči, krepeli, bikovkami in drugimi orodji klesala hrbte, prizore ji je naslikala tudi njena domišljija ... Pa nič. Vse, vse zaman!

Izak je rahlo osuplo, morda bi lahko celo rekli razočarano, opazoval, kako je Schlomit, ne da bi užila vrhunec, planila iz postelje, se že drugič v dveh urah podala pod tuš, nato pa se urno oblekla, našminkala in zbežljala iz garsonjere.

V veži študentskega doma je majhen plakat vabil na javno vajo kandidatov za glasbeno akademijo. Koncert bo v večnamenski dvorani, ki se drži študentske menze ... Pravzaprav je že, začel se je pred pol ure.

Schlomit je tiho vstopila v do polovice zasedeno dvorano in sedla v zadnjo vrsto. Skušala se je osredotočiti na glasbo. Debeluška z očali igra na violino Chopinov nokturno. Ni slaba. Suhljat mladenič z nekim Bachovim preludijem za kitaro. Tehnično dober, a zadrgnjen, brez duše in žara, nekako prestrašen deluje. Dve dekleti na klavirju in flavti – Debussyjev Preludij k Favnovemu popoldnevu. Še kar, flavtistka je boljša kot pianistka. Svetlolasec z oboo, še en z violo ...

Ko je bilo konec, je Schlomit mehanično ploskala, ko so se vsi nastopajoči še enkrat skupaj poklonili. Nekaterim so fantje, punce, matere in

tako naprej prinesli rože, nekaterim so samo čestitali ... Tistemu suhemu kitaristu so stisnili roko le sonastopajoči, nikogar njegovih bližnjih ni bilo.

Mladenič si je oprtal kovček s kitaro in se počasi napotil proti izhodu. Kar mu je pot prekržala elegantno napravljena, neresnično prelestna črnolaska: »Dobro igraš, ampak do virtuoznosti ti manjka še nekaj. Strast. Pridi, gospodična Kirszenbaum ti bo pokazala, kako je treba!«

Še preden bi fant kaj odgovoril ali sploh dojel Schlomitine besede, ga je lepotica iz štetla ošvrknila z do riti dolgo kito, nato pa prijela pod roko in odvlekla iz dvorane.

Ko je vstopil v Schlomitino sobo, je že hotel odpreti kovček s kitaro, a ga je Schlomit smeje sunila: »Pusti to! Sleci se!«

Schlomit je v eni potezi slekla bordojsko rdečo obleko, pod katero ni nosila nobenega perila. Rdeče salonarje s tankimi koničastimi petami je obdržala. Iz omare je potegnila volovski bič iz temno rdečega usnja – skoraj enake barve kot njena obleka in čeveljci.

Mladenič je še prestrašeno poprosil: »Ne me po rokah ...!«

»Brez skrbi, gospodična Kirszenbaum je tudi glasbenica in ve, kako se tem rečem streže,« se je nasmehnila Schlomit in se lotila pretepanja. Pri tem je pazila, da ga je klestila samo po hrbtu, pod rebri, po zadnjici in po nogah.

Naposled je gibka, tu in tam okrvavljena usnjena kača zdrsnila na pod. Schlomit je z nogo preobrnila poba na hrbet in se s stiletmi še malce sprehodila po njegovem trebuhu in prsnem košu. Potem se je počasi spustila na kolena, s poljubi popivnala hladni znoj s fantovega obraza, mu nežno popravila lase in se prilepila na njegove ustnice. Istočasno se je nasadila na njegov otrdeli penis.

Le nekaj sunkov je bilo potrebnih, da je Schlomit, prižemajoč se k

mladeničevemu križem kražem izbičanemu telesu, dosegla potešitev. Iz opalnih oči so ji privrele solze, ki jih je urno otrla ob ljubimčevo kožo. Le nekaj sekund pozneje je od radosti vrešče izbruhnil tudi fant.

Schlomit je, še vedno naga, pristavila čaj in medtem mladcu z arnikino tinkturo nežno namazala vsekanine od biča. Ker je bil kar naprej tiho, se je zasmejala: »Gospodična Kirszenbaum zagotavlja gospodiču kitaristu, da bo po tejle krepčilni masaži jutri še bolje igral!«

»Si ti gospodična Kirszenbaum?« je naposled spregovoril mladenič.

Schlomit ga je rahlo omalovažujoče ošinila: »Še nisi slišal za gospodično Kirszenbaum? Si šele prišel v Krakov, ka-li? Od kod pa si?«

»Iz Kielc,« je strahoma odgovoril fant.

»O, moj Bog, pa ravno Kielce!¹« se je grenko zasmejala Schlomit.

K čaju je ponudila s čokolado polnjene rogalke in zaupljivo položila dlan na mladčevo podlaket: »... Ko igraš, se moraš glasbi intimno predati, ne pa venomer tuhtati, kako se prime kakšen akord. Spomni se, kako so nožnične mišice gospodične Kirszenbaum objele tvoj penis. Tako moraš objemati vrat kitare. In predstavljaš si, da so strune biči, s katerimi gospodična Kirszenbaum vzgaja svoje sužnje ...«

Kitarist skoraj ni prišel do besede in tudi ni kazal, da bi si to posebej želel. Ko je pojedel košer rogljič in spil čaj, ga je Schlomit vljudno pospremila do vrat. V slovo ga je na hitro poljubila in fant si je drznil vprašati: »Kako ti je ime, gospodična Kirszenbaum?«

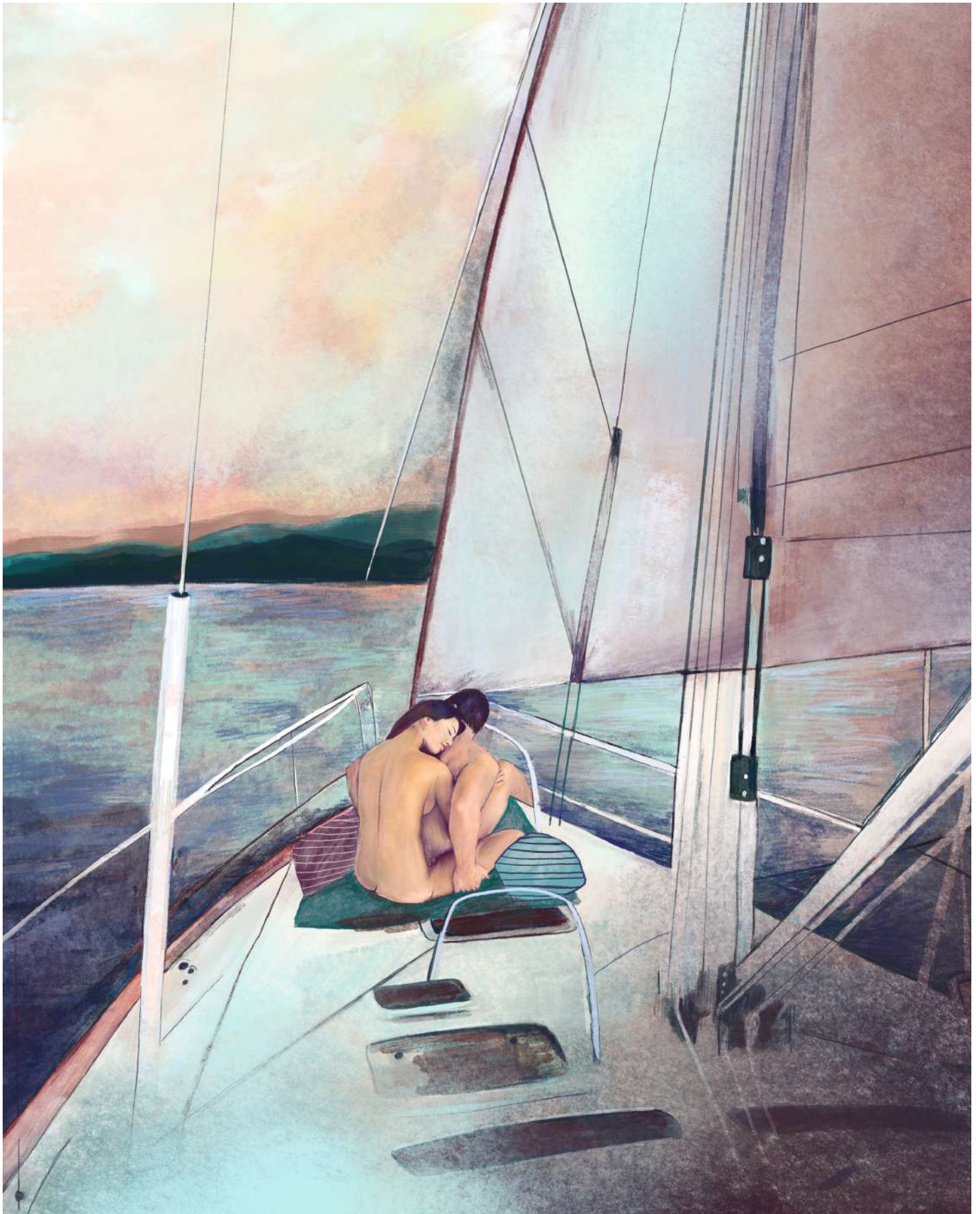
»Schlomit. In tebi?«

»Marcin.«

»Me je veselilo, Marcin. Vso srečo jutri na avdiciji!«

¹ Med pogromom v Kielcah 4. 7. 1946 so Poljaki umorili 42 Judov, preživelih holokavst, na podlagi lažnih obtožb o obrednem umoru krščanskega otroka.

Naslednji dan je Marcin pred komisijo glasbene akademije spet poustvaril Bachov preludij. Ko je izzvenela zadnja nota, se je mladenič strahoma zazrl v komisijo. Pod pazduhami njegove srajce so se temnili veliki znojni madeži, po zariplem čelu so mu polzele kapljice. Po nekaj trenutkih tišine je predsednik presunjeno zaploskal. Tudi druga dva člana nista mogla skriti navdušenja.

Nea Likar

POEZIJA

Jože Dernovšek

kot v sanjah

le da v resnici
bi bilo boljše
zmešati gin tonik
ga spiti na prazen želodec
in še enega in še in še
vzeti rožmarin in ga pometi
med prsti
kot tvojo bradavičko
ki bi jo nato posesal
in se nama bi na jeziku
topil
grenak priokus gina
pomešan s tvojim sokom
sladko slino
in bi te ljubil
celo noč
celo dopoldne
dokler ne greš po svoje
ker je zmanjkalo gina
in kruha
in čeprav te bom pogrešal
nate ne bom kazal s prstom
ki še diši po tebi
in olivah
ki sva jih na postelji jedla
ob 3.00 zjutraj

Urša Majcen

nepričakovano II

nabijaš

melješ

žreš

meso si v meso se povrneš

vzemi

kaj vse lahko boli

varna beseda mitoloških razsežnosti

da se ožameš

modrice niso kri

odtujenost v prebadanju intime

para si

železo v hrbtenici

reci

da zlomiš

udariš

grizeš

fukaš

žreš

kaj bi bil bog bodi telo

ne razpiraj

lomi

moč frustracije v meni

vsaka vojna terja žrtve

jaz pa sem

nepričakovano

želela biti ljubljena nežno

nimam krika

trga me

med tvoja stegna

ker te ni

in si

in ker sem srečna

in boli

proizvajam obljube

izgube

telesa za telesom

telesa za telo

telesa nad telo

na telo

lahko bi nehala

če se odločim

nisem te naselila vase

zato te obožujem

nisi utvara varnosti

ampak začetek

potem hočem umret

in včasih ne prideš

včasih je v redu

včasih pride men

v ustih bivava

vsak v tujih

presune me oblast telesa nad svojo bitjo

ampak mislim da ne bom jokala

Sanja Podržaj

Roleplay

Ti bodi sonce
na vrhuncu poletja
in jaz bom peščena plaža,
obliznjena s tvojo vročino,
mokra in slana od morja.

Vstani zgodaj,
počasi potuj do zenita –
naj se ti ne mudi,
naj bo najdaljši dan v letu.

Ko zaideš,
mi pusti še malo,
malo topline.
Veš, da me ponoči zebe.

Savina Hrs

filmček iz maila

mateja je rekla *prid ti bom neki pokazala*
pokazala mi je posnetek
neke punce

sedela je z glavo nagnjeno vznak
tip je stal za njenim temenom
z ekrana je sijal tanek dekliški vrat
mlad obraz hlastajoča usta
in ogromen trdi tič

požirala ga je kot sestradana žival
on je mehko suval
glej to je rekla mateja
kako je vsa rdeča v obraz
cuzala je kot da bo konec sveta

lej kako jo davi
glej to
kreten jo hoče zadušit

jaz pa sem postala zavistna
rekla sem potih
o da bi bil ta lep debel kurac
moj

Nika Škof

*

Želim začutiti tvoje drobovje pod jezikom. Ti zaprtih oči razparati platno kože. Potisniti palce v brazgotine kot v prezrele pomaranče, da mezi tekočina do komolcev. Počasi odtrgati krlje, da se sliši poslavljanje in hlastanje hkrati. Napolniti nosnice z grenkobo citrusov, aromo, ki poklja pod bremenom užitka. Se prisesati na lupino in sesati in sesati, dokler me ne zalije spomin. In potem v drugem objemu izza nohtov spirati posušeno.

Katarina Gomboc Čeh

Rdeče od ugrizov

Spodaj je,
pri vratih.
Njegovi koraki odmevajo
v prazen hodnik.

Njemu bi rada
kar naprej grizla mečice,
likala srajce,
lizala popek,
zlagala njegovo spodnje perilo
v urejene kupčke.

Prihaja. Veva, kaj sledi.
Zdaj mu bom odpela pas
in gumbe na srajci iz
tujega sveta.

Me bo pogledal z zajčjimi očmi?
Bo videl, da molče zastavljam:

*Kako je mogoče,
da se tuširaš z mano,
da so mečice rdeče od ugrizov,*

*a se ne hraniva z istimi
predstavami?*

Mansarda

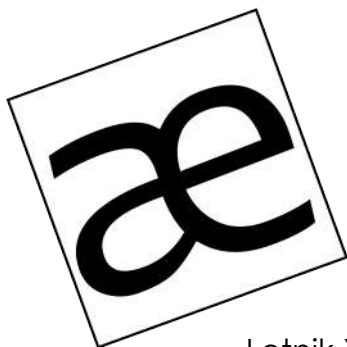
Zdaj ti ne morem dati hotelske sobe,
belih rjuh,
oken, ki se odpirajo na morje,
škržatov.

Ne morem ti dati hrvaškega otoka,
zajtrka na terasi,
ne počasne kave pod latnikom,
ne tuša s šipo, ki se megli od sopare,
pod katerim grem na kolena
in ti pokažem, kaj si.

Lahko zagrnem težke zavese,
da v sobo ne bo grozila še ena
izpraznjena ljubljanska ulica.

Lahko ti rečem: *Lezi, ubogaj me.*
Zaupaj mi svoja nemožata zapestja.

Zdaj ti ne morem dati ničesar drugega kot to
svileno ruto, ki te napravi povsem mojega.

NEBULÆ – revija za sodobno književnost
posebna erotična številka

Letnik XII, številka 2 (junij 2023)

ISSN 2738-5949

Revija deluje pod licenco creative commons.

Glavna in odgovorna urednica:

Nina Kremžar

Uredništvo za poezijo:

Veronika Šoster

Eva Ule

Uredništvo za prozo:

Alex Kama Devetak

Zarja Vršič

Gašper Stražišar

Strokovna sodelavka – lektorica:

Karolina Zgaga

Oblikovanje, prelom:

Alex Kama Devetak

Nina Kremžar

Naslovnica (navdahnjena po pesmi *Roleplay* Sanje Podržaj) in ilustracija na strani 30:

Nea Likar